

Trigger warnings:

Voldtægt

Grafisk vold

Grafisk sex

Menneskehandel

Tortur

Body horror

Skæbnetråde 2 - Blodsband

Anna Toftdahl-Olesen og Kira Axelsen

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Omslag og grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-81-8

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

ANNA TOFTDAHL-OLESEN
OG KIRA AXELSEN

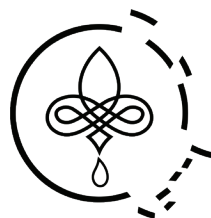
SKÆBNETRÅDE 2

Blodsbånd

HI READER

Ordenskapitlet, Manhattan, New York City,
d. 25. januar, kl. 14.00 (d. 25. januar, kl. 19.00
GMT)

“Han kommer nu,” konstaterede Ngoni unødvendigt. De kunne begge høre de tunge fodtrin gennem den åbne dør til Ordenskapitlet.

Varuun stoppede i døråbningen. Ngoni vinkede ham nærmere fra sin plads for enden af bordet.

“Vi venter på dig.” Hun lagde al sin kærlighed til ham i stemmen. Forsøgte at lokke ham ind i rummet til dem. Varuuns gråblå øjne mødte hendes, inden hans blik flakkede ud til siden mod den stående Wohali, der med sammenknebne læber lige så godt kunne have bygget en mur af is i lokalet, så kølig var hans fremtræden.

“Og har gjort det længe,” tilføjede han. “Hvad er vigtigere end os i denne krisesituation?”

Varuun slog blikket ned, mens han omhyggeligt lukkede døren bag sig. Hænderne gled ned over den sorte jakke, da han gik hen til bordet.

“Intet, kære bror.” Varuun trak stolen ud og gled ned i den. “Jeg havde efterladt min telefon nedenunder, mens jeg var i biblioteket.”

Ngoni lagde hovedet på skrå. Det var en ganske plausibel forklaring, men hun var ikke overbevist. Det var Wohali heller ikke. Han lænede sig ind over bordet, hvilede håndfladerne mod det blanke træ og stirrede på Varuun.

“Hele dagen?” Mistroen gav stemmen en skarpere klang end normalt. “Mens Tobias er blevet gode venner med FN og menneskene, har du *hele dagen* siddet i dit bibliotek?”

“Det ville ikke være første gang, tiden forsvinder for Varuun,” forsøgte Ngoni at glatte ud med et lille smil, men luften næsten sitrede mellem de to brødre.

“Jeg har fået nye bøger hjem,” mumlede Varuun og så ned. “De krævede en større omorganisering af...”

“Spar mig! Har du overhovedet begreb om, hvad det her betyder? For os? For vampyrerne? For alting?” Bordet dirrede, da Wohali klaskede begge hænder mod pladen, inden han rettede sig op. “Du

kan opgive enhver drøm om Alliancen med beannaithe efter det stunt, din kæreste lavede her til morgen!”

“Tobias er *ikke* min kæreste.” Varuun løftede hovedet og mødte Wohalis blik. “Det har han ikke været i 60 år, og det ved du godt!”

“Og alligevel ...” snerrede Wohali, “holdt du os hen i natten, mens Tobias gik til FN og brød vores aftale.”

“Wohali, Varuun kunne umuligt vide, hvad Tobias foretog sig, mens vi havde...”

“Et maskespil!” tordnede Wohali. “Det var, hvad vi havde. Et maskespil, Ngoni, hvor vi ikke anede, at vi deltog. Hvor du og jeg blev holdt for nar, mens Varuun sikrede Tobias frie tøjler!”

“Sådan var det ikke,” afviste Varuun med let dirrende stemme.

“Bevis det!” Wohali trak stolen tilbage med en voldsom bevægelse, inden han satte sig. “Begynd at opføre dig som en af De Tre igen.”

Du er nødt til at falde ned. Ngoni skævede til Wohali, rakte ud mod hans sind og blev mødt af en næsten uigennemtrængelig sort masse af vrede.

Det burde ikke være nødvendigt at falde ned. Hvis det ikke var et skalkeskjul, at vi var ude at møde os, mens Tobias stod frem for hele verden, burde Varuun være lige så vred, som jeg er! Han burde føle sig narret og ført bag lyset. Wohalis mørke øjne mødte hendes.

Måske føler han sig mere såret end vred. Han og Tobias går langt tilbage, og han har uden tvivl følt sig svigtet, når Tobias har taget sådan en beslutning uden om os.

Jeg er ligeglad med, hvad han føler. Bare han begynder at vise, hvor han står!

Varuun så langsomt fra den ene til den anden. “Er I færdige?” sukkede han.

“Ja.” Ngoni lod forbindelsen falde og vendte blikket mod Varuun. “Du har altid været med os, også når du har haft følelser i klemme. Vi har brug for, at du glemmer dine følelser og står rank med os igen.”

“Vi ved ikke, hvor voldsomt vi bliver ramt ...” Varuun fugtede læberne, blev afbrudt af et fnys fra Wohali.

“Gør vi ikke? Det var da ellers én af de primære grunde til, at vi indgik Alliancen. Vi vidste, hvor farlige mennesker er i kraft af deres antal. Læg dertil, at det antal nu står side om side med beannaithe ...”

“Wohali har ret,” supplerede Ngoni med et nik. “Det bliver

voldsomt. Vi har brug for at gå forrest. At være fanebærere. Og vi må og skal være tre om at bære de faner, Varuun.”

“Hvorfor?” Varuun så ned på sine hænder.

“Fordi det er *De Tre*, der leder vampyrerne, Varuun!” bed Wohali. “Så det vil se bedst ud, at vi faktisk er *tre* om at lede, synes du ikke?”

“Det er *os*, der er ledere. Og vores samfund står over for en krise.” Ngoni forsøgte at bløde Wohalis hårde ord op.

Varuun sukkede tungt, inden han nikkede. “Hvad har du brug for, Ngoni?”

Du, ikke I, noterede hun sig, inden hun tog hans hånd.

“At du viser Ordenskapitlet, at vi tre står sammen. Du er nødt til at begynde at tale igen. Vise, vi er på samme side. Ikke mere lavmælt grynten eller noget med at sidde i skyggerne.”

Varuun bed tænderne sammen. Det trak i kæben, men han nikkede.

“Hvad ellers?”

“Du er nødt til at vise dig på gaden. Især nu, hvor mennesker og beannaithe kommer til at slå til imod os. Vi er nødt til at vise, at *vi* også er på gaden, at *vi* kæmper.”

Varuuns læber blev helt hvide, da han klemte dem sammen. Ngoni lænede sig lidt frem og forsøgte at varme hans tvivlende indre.

“Jeg ved, du ikke bryder dig om at slå ihjel, men i det mindste ... Gå rundt med nogle af dine kæledyr. Vis dem frem!”

“Hvis han da stadig har dem,” kom det spydigt fra Wohali. Ngoni drejede hovedet og sendte ham et strengt blik.

“Jeg mener det,” fortsatte Wohali. “Har du nogensinde set dem? På trods af, at vi *ved*, han har købt stort ind? Måske han bare slipper dem fri igen? Måske Astrid Nylund sidder trygt og godt i Sverige hos bedstefar?”

“Hvad jeg gør med mine kæledyr, er ikke din sag.” Varuuns stemme var iskold, og han rettede sig op. “Jeg har købt dem ærligt og redeligt.”

“Og brugt formuer på det, har jeg hørt. På trods af at du ikke tænder på fremmede, tilfældige kvinder. Eller mænd, for den sags skyld. Og jeg ved, at du er for meget en kujon til at ...”

Varuun knyttede næverne, og de blågrå øjne blev adskillige nuancer mørkere. Ngoni rejste sig.

“Wohali, klap i, eller gå din vej. At blive ved med at fornærme vores bror bringer os ikke tættere sammen.”

“Fint!” Wohali slog ud med armene. “Kald Ordenskapitlet sammen. Vi ses senere. På samme side, håber jeg!” Han gik med lange skridt hen, slog de store døre op og marcherede ud.

Ngoni gned langsomt panden, inden hun sukkede dybt.

“Vi har brug for, at du får Wohali til at stole på dig. Det er ikke nok, jeg gør det, Varuun.”

“Alting er så svært,” hviskede Varuun med anstrengt stemme. Som om nogen klemte ham om halsen.

“Jeg ved det godt, Varuun. I modsætning til Wohali forstår jeg godt, hvor meget i klemme du har følt dig. Men Tobias er et gammelt forhold, der er blevet til et bekendtskab, du vedligeholder, ikke? Det er på tide at lade minder være minder, og i stedet styrke båndet til os, der betyder noget, ikke?” Hun strøg ham over kinden. Fangede den tåre, der undslap hans øjenkrog.

“Nu ser vi fremad, ikke? Jeg kalder de andre sammen. Vi ses senere.” Hun kyssede toppen af hans hoved, da hun rejste sig, og efterlod ham alene. Han skulle bare have tid. Det var hun sikker på.

**Tobias' hjem uden for Stockholm, d. 25.
januar, kl. 22.00** (d. 25. januar, kl. 21.00 GMT)

Tobias smækkede taxiens dør bag sig. Han var allerede ved at tage sit halstørklæde af, da en skikkelse trådte frem fra et af de store, brede træer foran huset.

Tobias snappede efter vejret, pulsen steg med det samme. Frygten lagde sig som en glohed hånd om hjertet, inden det gik op for ham, at han genkendte skikkelsen. Selv i forklædning.

“Försöker du ta livet av mig?”

“Förlåt, det var inte min mening att skrämma dig.”

“Hvad havde du forestillet dig?” mukkede Tobias og fumlede med nøglen i det svage lys ved fordøren, indtil hans gæst trådte frem.

“Lad mig.” Han låste op med sin egen nøgle, holdt døren og lod Tobias komme ind først.

“Hvorfor lukkede du dig ikke bare ind?” fnøs Tobias.

“Ville det have forskrækket dig mindre, hvis jeg sad inde i huset?”

“Hvis du havde tændt op og tændt lys, ja.” Tobias rystede på hovedet. “Jeg er en gammel mand, Varuun, jeg kunne dø af et slagtilfælde ved sådan et chok.”

“Jeg var ikke helt sikker på, om du kom hjem, eller om du overnattede inde i Stockholm.” Varuun lod ringen glide ned i frakkens lommer. Håret voksede sig længere og huden blegere, da den magiske forklædning veg for hans eget, velkendte udseende. Han hængte hjemmavant jakken i skabet og fandt sine tøfler frem.

“Jeg burde være blevet derinde,” sukkede Tobias på vej ind i stuen. “Men jeg sætter pris på min egen seng.” Han sank ned i sofaen. Tog brillerne af og lukkede øjnene. Kunne fornemme, Varuun satte sig ved siden af pejsen. I lang tid sad de bare i stilhed. Den stilhed, der kun opstår blandt tætte venner. Den, der ikke bliver akavet og pinlig, men bare er.

Til sidst åbnede han øjnene og så på Varuun. “Det var det, gamle ven,” hviskede han og tog brillerne på.

Varuun nikkede. “Nu er vi på hver sin side i en krig.”

“Hvem skulle have troet det?” Tobias prøvede at smile, men en trykkende fornemmelse fik det til at ende i en forpint grimasse. “Hvad siger Wohali?”

“Han er rasende.” Varuun gned hænderne mod hinanden. “Vi skal gøre alt, hvad vi kan for at forpurre jeres nye alliance, og vi skal omvende så mange, som vi kan.”

“Samle en hær.” Tobias lænede sig tilbage i sofaen.

“Og vi tre skal gå forrest.” Varuun skar en grimasse. “Vi skal vise, at vampyrer har Talenter – nogle af os, i hvert fald. Vise menneskene, at I fortier ting. At I ikke fortalte hele sandheden.”

Tobias rystede på hovedet. “Det handler jo ikke om at fortie ting. Men hvordan skal man redegøre for alt omkring Tæppet og Talenter og ...” Han gned hænderne. “Ja, alting andet i et enkelt TV-indslag? Det kan man ikke. Hvor begynder man? Hvor ender man?” Han trak på skuldrene. “I virkeligheden er det vel logik, at beannaithe også kan omvendes, og at de bliver til vampyrer med Talenter.”

“For os, måske.” Varuun stirrede frem for sig. “For menneskene er det hele nyt. Det er ikke sikkert, de lægger to og to sammen endnu.”

“Du har nok ret.” Tobias rejste sig og gik hen til vinduet. “Hvornår begynder I?”

“I morgen, vil jeg tro. Jeg ved det ikke. Nogle gange lader jeg være med at høre efter. Så kan jeg ærligt sige, at det anede jeg ikke, når jeg gør noget, Wohali synes er forkert.”

Trods alvoren, lød Tobias’ latter som en varm klukken henne fra vinduet. “Åh Varuun.”

“Det er rigtigt.”

Tobias kunne høre antydningen af et smil i hans stemme. Som om han blødte lidt op af at sidde i den velkendte lænestol.

Det gør han jo. Det har han altid gjort.

Varuun rejste sig bag ham, og Tobias vendte sig og så på ham. Vampyren rømmede sig.

“Jeg tror, det er bedst, hvis vi holder lidt lav profil det næste stykke tid?”

“Hvorfor dog det?” Tobias lod hænderne glide ned i bukselommerne. “Fordi vi er i krig?”

“Hvordan vil det ikke se ud, hvis nogen finder ud af, at to af de ledende figurer på hver side er venner gennem et helt liv?” Varuun kom hen til vinduet, så ud i mørket.

Tobias drejede sig og lagde en hånd på hans skulder. "Nu har vi holdt først vores forhold og siden vores venskab skjult i al den tid – hvorfor skulle det pludselig slippe ud nu?"

"Det ved jeg ikke." Varuun rystede på hovedet. "Men jeg tænkte..."

"Lad være med det." Tobias så fast på ham. "Alkymigenstande virker præcis, som de altid har gjort."

"Men ..." Varuun rystede på hovedet.

Tobias rettede på brillerne. "Der er *ingen* grund til at holde lavere profil i morgen, end der var i går. Vi har altid passet på ikke at blive opdaget."

"Jeg kom for at sige farvel."

"Ja, det bliver der intet af, min ven. Men du er velkommen til at blive natten over og drikke kaffe i morgen, inden jeg tager til Stockholm?"

"Det kan jeg ikke," hviskede Varuun stille. "Ordenskapitlet mødes snart. Jeg skal være der."

"Selvfølgelig." Tobias nikkede. "Og du må gøre dig umage for at vise Wohali, at du samarbejder."

"Men det gør jeg ikke," afviste Varuun.

"Det er han nødt til at tro. Du er Astrid og Willandras sikkerhed."

"Men jeg vil ikke kæmpe mod jer. Mod dig, Tobias."

Tobias skævede til ham. Rømmede sig først dæmpet, så lidt højere, mens han flyttede vægten fra den ene fod til den anden.

"Du kunne også ..." Han tøvede og klædede sig i skægget. "Du kunne skifte side? Kæmpe *med* os?"

"*Med* jer?" Varuun spærrede øjnene op og rystede på hovedet. "*Mod* Ngoni?"

"Det er en mulighed." Tobias mærkede sorgen sno sin gordiske knude i maven. "Så vi ikke står på hver vores side. Tag Astrid og Willandra med dig hertil, meld dig hos sikkerhedsstyrkerne og..."

"Gå imod mine søskende," kom det tonløst fra Varuun. "Det må du ikke bede mig om. Du må ikke bede mig vælge mellem dem og dig. Mellem Ngoni og dig."

"Jeg bemærker, Wohali ikke rangerer så højt på listen over folk, du skal vælge mellem," kommenterede Tobias spydigt, mens han gik væk fra vinduet og lod Varuun stå alene.

"Men Ngoni gør. Jeg elsker hende, det ved du."

Og din kærlighed er både din styrke og din akilleshæl. Tobias tvang tanken væk til den allerbagerste del af sin bevidsthed. Gemte den med

sorgen over, at han og Astrid ikke var vigtige nok til, at Varuun kunne vende Ngoni ryggen.

“Men elsker hun dig?” Tobias vendte sig om og så på vampyren igen. “Elsker hun dig, som ...” Han rømmede sig.

“Som du gør? Det tror jeg. Det håber jeg,” hviskede Varuun. “I er begge min familie. Jeg kan ikke vælge mellem jer.”

“Så må det blive sådan.” Tobias sukkede dybt og tog de få skridt hen til ham igen. “Så må det blive en balancegang for os. At være *mod* hinanden, men *ikke* være mod hinanden.” Tobias rakte ud og lagde en hånd på hans arm. “Men du må love mig at beskytte Astrid med alt, hvad du har.”

“Altid, Tobias.” Varuuns grålige øjne var et svømmende hav af følelser foran Tobias. Den blanke overflade spejlede både sorg, bekymring og kærlighed.

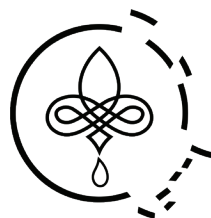
“Jeg stoler på dig, gamle ven. Vil du have en pose blod eller en kop kaffe, inden du tager afsted?”

“Blod.” Varuun rettede sig lidt op. “Jeg må have noget ordentligt at styrke mig på, hvis jeg skal navigere i det her.”

“Se, det lyder allerede meget bedre. Jeg luner det lige til dig.”

Tobias kastede et enkelt blik over skulderen, da han gik ud mod køkkenet. Bekymringen lå som en trykkende hånd om hjertet. Kunne Varuun stå imod sine søskende?

**Gabrielles og Jacobs lejlighed, Manhattan,
New York City, d. 25. januar, kl. 17.30 (d. 25.
januar, kl. 22.30 GMT)**

Jacob slukkede fjernsynet, lod mørket og stilheden omslutte stuen. Han knugede fjernbetjeningen i hånden, mens sekunderne tikkede afsted. I sofaen ved siden af ham sad Gabrielle med blikket stift rettet mod den nu sorte skærm. Hun kørte hurtigt hænderne over de våde kinder og rejste sig brat.

“Gabrielle ...” hviskede han. Fulgte hende med blikket, da hun gik mod de store vinduer. Han kunne se, hvordan hun sank sammen i skuldrene og gemte hovedet i hænderne. “Gabrielle,” gentog han. Efterlod fjernbetjeningen på sofabordet og gik over til hende. Stillede sig tæt bag hende og lagde hænderne på hendes rystende skuldre. “Vi er i krig,” hviskede han.

Hun nikkede, stadig med ansigtet skjult i hænderne.

“Vampyrerne er i krig med mennesker og beannaithe.” Jacob trådte frem og tog nænsomt hendes ene hånd i sin. Hun tørrede tårerne væk med den anden, men blev ved med at stirre ud på New York under dem.

“Hvad betyder det for Ordenskapitlet? For dig? For ...” Han gav hendes hånd et klem.

“At jeg må stå med min race,” hviskede hun og rømmede sig. Fik mere lyd på stemmen. “At jeg må stå med Ordenskapitlet.”

“Din race er også beannaithe,” mindede han hende om.

“Og den har givet mig meget. Mange Talenter. Men aldrig passet på mig. Min familie, min egen race, hvor var de, da jeg havde brug for hjælp? Vampyrerne tog mig ind. Vampyrerne gjorde mig til deres. Selv da jeg forbrød mig mod reglerne, stødte de mig ikke bort.”

“Fordi overmedlem Ulaya holdt hånden over dig,” fnøs Jacob.

“Men hvem blandt min egen race har gjort det?” Hun drejede sig mod ham.

“Vampyrerne gjorde dig til det, du er, mod din vilje. Og nu vil du kæmpe med dem, så de kan gøre det samme mod andre?”

“Jeg har accepteret den, jeg er, Jacob.”

“Men du nyder det ikke. Ikke mere.” Han tog hendes anden hånd, trak blidt i hendes hænder, til de stod ansigt mod ansigt.

“Det kommer jeg til igen.” Hun slog blikket ned, undgik at se ham i øjnene. “Når vi har slået modstanden ned ...”

“Slået modstanden ned ...” Jacob sukkede dybt. “Gabrielle, den modstand er mi...”

“Shh!” Hun lagde en finger over hans læber. “Jeg er Ordenskapitlet, og Ordenskapitlet er i krig. Med privilegier følger forpligtelser. Sådan har det altid været, Jacob.”

“Er privilegierne de forpligtelser værd, Gabrielle?”

“Du har aldrig brokket dig over mine privilegier, når du har kunnet låne en dagslysring af mig. Når du ville ud. Tage en lægeuddannelse. Danse ballet.” Hun slog en lille latter op, men den var usikker, rystende.

“Jeg er villig til at undvære mine privilegier. Er du?” Jacob kunne ikke holde smerten fra de blå øjne, da han så på hende. “Jeg savner dig, Gabrielle.”

“Og jeg savner dig,” hviskede hun. “Men jeg har...”

“Forpligtelser,” mumlede han. “Så du kan beholde dine privilegier.”

“Så jeg kan beholde mit vigtigste privilegium,” hviskede hun. “Det, der er vigtigst for mig.” Hun lagde en let dirrende hånd på hans arm. Jacob løftede den modsatte hånd og lagde den over hendes. Lukkede fingrene om hånden og knugede den, som hans indre knugede sig sammen.

“Hvilket privilegium, Gabri...”

Vibrationen fra Gabrielles mobiltelefon på det lille sofabord fik dem til at fare sammen. Gabrielle slap Jacob og krydsede hurtigt gulvet.

“Ordenskapitlet mødes om en halv time,” hviskede hun, og Jacob så opgivelsen stå malet i hendes ansigt. “Jeg må afsted.”

“Hvad med Drashk?”

“Det var ham, der skrev. Han og Kieran kommer forbi og henter mig.”

“Du skulle holde ham tilbage, ikke? Så han ikke gik amok på beannaithe. Der er vel ikke nogen grund til fortsat at...”

“Det kommer an på ... Ja, på alting, Jacob. Hvad Ordenskapitlet beslutter, hvad De Tre siger, hvad Drashk selv gør, hvad ...” Hun trak på skuldrene. “Jeg gør det, der er nødvendigt.” Hun lod telefonen glide

ned i en lille skuldertaske og forlod med hastige skridt lejligheden. Det høje brag, da døren smækkede efter hende, rungede i Jacobs ører og gjorde stilheden så meget tungere.

Så jeg kan beholde det, der er vigtigst for mig.

Hendes ord gav genlyd i hans tanker, og han klemte øjnene hårdt i, mens fingrene knugede om korset. Metallet efterlod mærker i fingrene. Hans indre var lige så varmt, som hans ydre var koldt. Det var sandt, hvad hun sagde. At hendes privilegier altid var kommet ham til gode, trods hans store modstand mod Ordenskapitlet. Øjnene sved, flød over med håbløshedens tårer. Men hendes forpligtelser havde aldrig kostet i denne her skala før. Havde aldrig krævet ofre i den her kaliber. Med rystende fingre førte han korset til læberne.

Fadervor, du som er i himlene. Selvom han lod, som om han ikke forstod det, hun sagde, lagde tvivlen sig som en brændende knude i maven. For det, der var vigtigst for Gabrielle, var ham. Han sank ned på knæ.

Helliget werde dit navn ...

Ordenskapitlet, Manhattan, New York City,
d. 25. januar, kl. 18.00 (d. 25. januar, kl. 23.00
GMT)

Gabrielle smilede flygtigt til Naoko, da de samtidig nåede døren til Ordenskapitlet. Naoko lod de slanke fingre glide gennem det korte, pjuskede hår. Ventede for at lade Gabrielle komme gennem døren, men Drashk trak hende ind til sig, gennede Naoko ind først og hev Gabrielle med sig.

Gabrielle tillod sig et kort blik over skulderen. Ønskede, at de ikke havde været nødt til at efterlade Kieran i forhallen. At han kunne komme med. Ikke at det ville beskytte hende mod Drashk og Wohali, men han gav en følelse af sikkerhed.

Det krævede al hendes viljestyrke ikke at trække skuldrene op om ørerne, da hun satte sig ved siden af Drashk.

Hun glattede nederdelen over benene. Lagde armene på bordet og foldede hænderne. Forhindrede Drashks fingre i at strejfe hendes.

Over for Gabrielle stod Kamals stol stadig tom, som et vakuum, der sugede alle andre følelser end frygt ud af hende. Frygt for at blive den næste Kamal, tvunget til at se Jacob lide samme skæbne som Kamals partner. Tomrummet i stolen mindede alt for meget om, hvad der var på spil, og hun slog blikket ned.

“Overmedlem Ulaya, vil du starte?” Wohalis stemme var mørkere, end den plejede, da han gav sin søster ordet. Gabrielle skævede mod bordenden. Fugtede hurtigt læberne.

“Vi ved alle, hvad beannaithe har sat i værk. Tobias Nylund har brudt alle aftaler om underkastelse og ændret spillereglerne.” Ngoni holdt en kort pause. Lod blikket vandre fra medlem til medlem.

“Mennesker og beannaithe er nu allierede. Varulvene var de første, der gik imod os, og da de er underlagt beannaithe, må vi formode, at de tre racer nu er forenet mod os – selvom det på nuværende tidspunkt ikke vides, om menneskene er gjort bekendt med varulvene.” Ngoni nikkede til Wohali, der rejste sig.

“Nu må vi sikre os, at hybriderne er på vores side,” tog Wohali ordet og lod blikket hvile på Drashk. “Medlem Rah har givet os

adskillige forslag til kandidater blandt hans race. Vi tre,” han gjorde en bevægelse for at inkludere Ngoni og Varuun, “vil foretage det endelige valg.”

“Jeg afventer jeres beslutning, overmedlem Wohali.”

Gabrielle kunne ud af øjenkrogen se Drashks læber skilles i et bredt, ubehageligt smil. Hun knugede hænderne på bordet.

“Derudover ...” Wohali samlede hænderne bag ryggen. “Er der naturligvis ingen af vores tidligere forbehold, der gælder. Beannaithe er bytte ligesom alle andre. Mere end alle andre, endda. Vi skal vise dem, hvad der sker, når man går imod os.”

Naoko hævede en hånd, og Wohali nikkede til hende. “Ordet er dit, medlem Hiroto.”

“Tak.” Hun bøjede respektfuldt hovedet, inden hun tog ordet. “Fortsætter vi med at indfange og bortauktionere mennesker og beannaithe?”

“I allerhøjeste grad,” svarede Ngoni, før Wohali kunne nå det. “Det vil mindske moralen, hvis folk stadig sælges som kæledyr. Især kendte mennesker, som mange ved, hvem er. Statsoverhoveder, skuespillere, sangere, sportsfolk. Sælg dem, men sørg især for at vise dem frem. Tag håbet fra dem.”

“Vi er først og fremmest i krig,” tog Wohali over. “Kæledyr og demoralisering er vigtige, men det er drab også. Lige nu fremstår beannaithe som frelsende engle. Det skal vi sørge for, de ikke bliver ved med at være.”

“Overmedlem Wohali, må jeg?” Drashk smilede bredt, og Wohali nikkede til ham. “Jeg er interesseret i ... hvad med de vampyrer, der har Talenter?”

Det gav et ryk i Gabrielle, da Drashk, trods hendes foldede hænder, rakte ud og besidderisk tog hendes ene hånd. “Er det ikke på tide, disse vampyrer skal ... stråle?”

Jeg vil ikke stråle.

“Det er lige netop nu, disse vampyrer skal stråle,” bekræftede Wohali. “I allernærmeste fremtid vil vi ...” Igen gjorde han tegn mod sig selv, Ngoni og Varuun. “Træde frem og vise vores Talenter. Vise dem *rigtigt*. Menneskene skal vide, at vi kan mere end at være hurtige og betvinge folk. Menneskene skal vide, at vampyrer *også* kan have Talenter. Når det er sket, er *alle* fri til at bruge de Talenter, de har.”

Gabrielle skævede til Varuun, der havde samme opgivende udtryk, som hun selv kæmpede for at holde tilbage.

“Hørte du det, *Gabrielle?*” Drashk lagde tryk på hendes navn, som for at understrege, at de var andet og mere end bare kolleger i Ordenskapitlet. “Nu skal du endelig vise, hvad du *virkelig* kan.”

Gabrielle stirrede ned på bordpladen, kæmpede for ikke at lade angsten vise sig.

Juan markerede, at han ønskede at tale. Wohali anerkendte ham med et nik, og sydamerikaneren rettede sig op.

“Så hvordan griber vi det an? Beannaithe har kun lige været ude at annoncere det hele. Kan vi nå at rykke deres nye forhold til menneskene op med rod?”

“Det kan vi.” Wohali lænede sig ind over bordet. “Det er her, vores lille overraskelse om Talenter kommer ind i billedet. Det vil ryste menneskene. Det burde være logik, at beannaithe også kan blive vampyrer, men logik falder ikke menneskene let.” Han hævede hagen med et arrogant udtryk i øjnene. “Vi vil gøre det klart, hvem beannaithe var i alliance med *før* menneskene. Den del *glemte* Nylund vist at nævne på TV.” Wohali lo kort og mørkt, inden han nikkede til Varuun.

“Menneskenes og beannaithes store styrke ligger i deres antal. Vi må og skal styrke vores hær.” Varuun rømmede sig. Ordene faldt lidt for hurtigt. Som om han skulle have det overstået. “Kæledyr, der ikke længere har ens interesse, kan omvendes. I er alle stærkere end jeres kæledyr. Omvend dem, og betving dem til at kæmpe.”

“Vi modtager dagligt henvendelser fra mennesker *og* beannaithe, der ønsker at blive omvendt og slutte sig til os. Det skal de have lov til. Faktisk ...” Wohali satte fingerspidserne mod hinanden. “Vil vi oprette centre rundt om i verden, hvor folk kan henvende sig for at blive omvendt.”

“Og derudover ...” Ngoni så rundt. “Dræb så mange, I kan. Medlem La Fayette, vi vil gerne tale med dig. Mødet er hævet.”

Drashk lod sin tunge hånd hvile på Gabrielles skulder, mens han rejste sig fra bordet. “Jeg venter i foyeren, medlem La Fayette.” Den grove stemme kradsede mod trommehinderne, da Gabrielle drejede ansigtet opad og sendte ham sit mest strålende smil.

“Selvfølgelig, medlem Rah.” For hvert af de tunge skridt mod

døren, gled hendes skuldre længere opad. Da dobbeltdørene faldt i med et brag, bed hun tænderne hårdt sammen.

“Medlem La Fayette.” Wohalis stemme, dyb og mørk, åbnede et hul af rædsel under hende. Hun borede neglene ind i håndfladen, så de hvide fingre blev endnu hvidere.

“Gabrielle,” supplerede Ngoni, og det fik alligevel Gabrielle til forsigtigt at løfte blikket nok til, at hun kunne se Wohali hæve et øjenbryn ad sin søster, inden han fortsatte.

“Medlem La Fayette. Vi sætter pris på det arbejde, du har udført for os. Situationen er en anden nu. Drashk skal ikke længere tøjles.”

Gabrielle lod tungen glide hen over læberne. Stirrede fra den ene af De Tre til den næste. Ngonis ansigt virkede stadig mildt. Varuuns udtryksløst. Wohali, derimod, rejste sig og stirrede på hende ned langs høgenæsen.

“Det *kunne* betyde, at vi satte dig fri, medlem La Fayette. At din gæld var betalt.”

Gabrielles blik flakkede til Ngoni, der rystede ganske svagt på hovedet, og Varuun, der sænkede hovedet uden at se på hende.

“Men vores verden er endnu mere usikker i dag, end den var i går. I går havde vi styr på situationen. Takket være dig havde vi tøjlet hybriderne, og Drashk var ikke en trussel.”

“Det ... har vel ikke ændret sig?” mumlede Gabrielle.

“Nej. Men med menneskene, beannaithe og formodentlig varulve på samme side kan vi ikke risikere at miste hybriderne. Der *kan* stadig være nogle, der sympatiserer mere med varulvene end med vampyrerne. De skal ikke have lov til at få taletid og vende racen mod os. Drashk er magtskyg. Hvis han fornemmer en strømning, hvor han kan få lov at lave et coup de grace og overtage alting, vil han gøre det.”

“Derfor,” bød Ngoni ind, “har vi stadig brug for dig. Du er stadig vores lille brik. Vores øjne og ører hos Drashk og hybriderne. Hvis han – eller andre hybrider – gør noget, der kan tolkes som mytteri, skal vi vide det. Vi forventer, at du bruger dine Talenter og viser, hvor stor skade en vampyr med Talenter kan forrette.”

“Hvorfor ...” Gabrielle måtte rømme sig, før stemmen fik fat, og hun løftede blikket og mødte Ngonis blik. “Hvor stor er min gæld? Hvor længe skal jeg spille den her rolle?”

“Problemet er, medlem La Fayette,” Varuuns stemme lød anstrengt,

“at din gæld hele tiden vokser. Det kan godt være, du i starten kun betalte for din plads i Ordenskapitlet. Men Jacob Valentin har altid været på tålt ophold i vores samfund. Siden vi brød Alliancen, er han set flere gange i nattelivet, hvor han beder for vores ofre. Tænder lys for dem. Og vi *ved*, der er vampyrer, der har arbejdet – og sikkert stadig arbejder – sammen med beannaithe.” Varuuns grå øjne borede sig ind i hendes grønne, og i hans blik var intet af den kolde arrogance, Wohali udstrålede. Var det hendes sorg, der blev spejlet i overmedlemmets øjne, eller var det hans egen sorg, der stirrede ud på hende?

“Og så længe vi er i tvivl om Jacob Valentins loyalitet, vokser din gæld, medlem La Fayette.” Wohali gik rundt om bordet. Fingrene strejfede let stolen over for hendes. Kamals stol. “Kamal havde ikke noget at betale med, medlem La Fayette. Det har du.” Wohali så direkte på hende. “Forstår du?”

Gabrielle åbnede munden, men stemmen svigtede. En enorm klump samlede sig i halsen, pressede gråden op i øjnene. Hun blinkede, forsøgte at holde tårerne i skak, mens hun knugede hænderne sammen. Stirrede ned på sine fødder, da en pludselig svimmelhed overmandede hende, så rummet syntes at snurre rundt.

“Jeg kunne ikke høre dig, medlem La Fayette?” Wohalis tone var bestemt, bydende, men under overfladen kunne hun fornemme morskaben. Hvordan det fornøjede ham, at han havde magten over hende på den måde.

“Jeg ...” Hun tvang lyden forbi klumpen i halsen, hadede, hvor lille og pibende hendes stemme lød. “Jeg forstår, overmedlem Wohali.”